

mínkou jeho platnosti, jednak jen náležitosti, jichž šetření doporučuje z pouhé opatrnosti. Ale i poslednímu pořízení, jež postrádá formálních náležitostí potřebných k jeho platnosti, možno zjednatí trvalou platnost uznáním súčasťných osob (nejbližších zákonných dědiců) aneb promlčením (§ 1487 obč. zák.). Při uznání těch, kdož o tomto formálním nedostatku ví, směřuje jejich vůle k tomu, by poslední pořízení zůstavitelovo, jak se stalo, bylo zachováno v platnosti, a ježto veřejné zájmy nejsou při tom nijak dotčeny, lze poslední pořízení i formálně neplatné vzít za základ projednání (tak Ehrenzweig ve svém Systemu sv. II. díl 2. § 496, Robert Mayr, Lehrbuch sv. II. kniha 4 a 5 str. 206). Uznání těch, jimž platnost posledního pořízení by jen škodila, odnímá jim právo, by platnost posledního pořízení popírali (Kafka, »Dědické právo«, vyd. z r. 1914, str. 49). Absolutně neplatný testament nemůže sice uznáním dědiců, jimž neplatnost byla by k prospěchu, státi se právně platným, ovšem ale fakticky účinným (Unger, Dědické Právo, 3. vyd., str. 100 a spisovatelé uvedení tam v poznámce 4 na str. 101, srovnej též rozh. býv. nejv. soudu ve Vídni ve sbírce Gl. Ung. nová řada sv. VI. čís. 2226). Tento názor odporuje tedy názoru rekursního soudu, že pozůstalostní soud nemohl se spokojiti s prohlášením zákonných dědiců, že uznávají platnost posledního pořízení a že s tím souhlasí, by pozůstalost byla projednána podle posledního pořízení zůstavitelova, a že nemohl přijati dědickou přihlášku pozůstalé vdovy ze závěti a pozůstalost jen s ní projednati. Pozůstalé zletilé děti, uznávše poslední pořízení za pravou a platnou závěť, projevíly souhlas s tím, by na jeho základě byla pozůstalost projednána, považující vdovu za universální dědičku, a proto ani samy vůbec nepodaly ze zákona dědické přihlášky, nýbrž jen pozůstalá vdova ze závěti a s dobrodiním inventáře, takže pozůstalostní soud právem přijal její dědickou přihlášku, jakož i protokol o projednání pozůstalosti, podle něhož byla pozůstalost odevzdána manželce zůstavitelově Františce Č-ové s obmezením fideikomisární substituce ve prospěch zletilých dětí. Projednání pozůstalosti není tedy zmatečné, jak se domnívá rekursní soud, pročež bylo jeho rozhodnutí na odůvodněný dovolací rekurs pozůstalé vdovy změnití a obnoviti usnesení prvního soudu.

Čís. 6577.

Odklad exekuce vyklizením (zákon ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n.).

Byl-li návrh na odklad exekuce vyklizením na jedno čtvrtletí právoplatně zamítnut, nelze se domáhati odkladu na další čtvrtletí z téhož důvodu, o nějž se opíral původní návrh.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1926, R I 1013/26.)

Návrh dlužníka, by mu byl povolen odklad exekuce vyklizením až do 13. července 1926, ježto není beze své viny s to, aby si opatřil náhradní místnosti, byl právoplatně zamítnut. Návrh dlužníka, jímž se

z téhož důvodu domáhal koncem července 1926 odkladu exekuce až do 13. října 1926, soud první stolice zamítl, rekursní soud odklad povolil. Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Podle předpisu Šu 1 (4) zák. ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. jest předpokladem povolení odkladu exekuce na dobu dalších tří měsíců, že straně povinné povolen byl již odklad exekuce na jedno čtvrtletí z některého z důvodů v tomto zákonném předpisu uvedených. V projednávaném případě však tohoto předpokladu není, ježto návrh strany vypovídané na povolení odkladu exekuce vyklizením na dobu jednoho čtvrtletí od uplynutí lhůty stěhovací byl právoplatně zamítnut. Jeví se proto návrh strany vypovídané po tomto právoplatném zamítnutí návrhu na odklad exekuce znovu podaný druhým návrhem na povolení odkladu po prvním čtvrtletním odkladu, ježto ve skutečnosti podán byl v době, kdy tři měsíce od lhůty k vyklizení bytu v exekučním titulu uvedené uplynuly. Za tohoto stavu věci nelze přisvědčiti názoru soudu rekursního, že doslov Šu 1 zák. ze dne 31. března 1925 čís. 51 sb. z. a n. nevylučuje nový návrh na odklad vyklizení, když v něm uvedeny jsou okolnosti, návrh odůvodňující, neboť správnosti tohoto názoru odporuje, že o návrhu na odklad exekuce z důvodu, že strana vypovídaná není bez své viny s to opatřiti si náhradní místnosti, již právoplatně bylo rozhodnuto a návrh ten zamítnut.

Čís. 6578.

Jde-li o nahrazení dosavadního názvu obce sídla firmy, jenž nebyl pojat do statistického lexika obcí, úředním názvem obce, vyznačeným v lexiku, dlužno rejstříkovému soudu přesně postupovati podle výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 8. března 1925, čís. 1784 (čís. 10 Věstníku z roku 1925).

(Rozh. ze dne 15. prosince 1926, R I 1095/26.)

Rejstříkový soud vyzval firmu: »W. in Klein-Skal«, by pod pokutou vyhověla vyzvání rejstříkového soudu ze dne 28. května 1926 a dala se protokolovati též v jazyku českém a to na prvním místě, a by v německém znění firmy slova »in Klein-Skal« pozměnila na úředně stanovené správné znění »Malá Skála«. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů.

Důvody:

Podle zákona ze dne 14. dubna 1920, čís. 266 sb. z. a n., nařízení vlády republiky Československé ze dne 25. srpna 1921, čís. 324 sb. z. a n. a výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 8. března 1925, čís. 1784